

[Udenrigsministeren]

medlemmer af FN til at stille de væbnede styrker til rådighed for FN's Sikkerhedsråd, som er nødvendige til opretholdelse af mellemfolkelig fred og sikkerhed. Det står i FN-pagten. Det kan altså ikke være ukendt for de mennesker, der har valgt at gøre tjeneste i forsvaret som professionelle soldater, at der kan opstå en situation, hvor Danmark er forpligtet i henhold til FN-pagten til at stille styrker til rådighed for FN's Sikkerhedsråd.

Jeg nævner dette med særlig adresse til de partier, der igennem så mange år har holdt højtidelige og flotte taler om, hvor vigtigt det er, at FN får en stadig stærkere rolle at spille. Nu er det omsider sket, nu kommer FN til at spille den fremtrædende rolle, som vi i Danmark altid har ønsket. Udvidelsen af de opgaver, som de fredsbevarende styrker i det tidligere Jugoslavien nu har, er for regeringen at se et første meget vigtigt udtryk for denne mere aktive indsats fra FN's side.

Vi har jo i årenes løb fra dansk side virket for en styrkelse af FN. Jeg kunne have lyst til at citere, hvad en forgænger på udenrigsministerposten sagde for snart 28 år siden. Daværende udenrigsminister Per Hækkerup talte ved FN's generalforsamling den 9. december 1964, og han sagde:

»Danmark ville være blandt de første lande til at hilse det velkomment, såfremt FN's medlemsstater – først og fremmest de faste medlemmer af Sikkerhedsrådet – engang måtte opnå enighed om et fælles mål for verdenspolitikken, og såfremt de med henblik herpå ville forsyne FN med reel magt som forudset i pagtens kapitel 7. I så fald ville vi i den internationale retshåndhævelses interesse være parate til at acceptere sådanne begrænsninger i vor internationale handlefrihed, som måtte være nødvendige.«

Der skulle altså gå 28 år, før FN's Sikkerhedsråd kom i den situation, at man, som det er tilfældet nu, med henvisning til FN-pagtens kapitel 7 kan sætte en indsats i gang. Det er ikke en fredsskabende indsats, ikke en indsats, hvor man gør sig til part i en strid eller prøver med magt at skille parterne ad – jeg er meget enig med dem, der siger, at det formentlig vil være en umulig opgave her, og det er også konklusionen af de analyser, der er foretaget i NATO, at det er umuligt – men en indsats for om nødvendigt med våbenmagt at beskytte en hu-

manitær indsats for en befolkning, der ellers ville lide nød. Så langt er vi altså nået nu 28 år efter, at Per Hækkerup på Danmarks vegne fremsatte dette flotte tilsagn om, at vi så ville sørge for at være i stand til at leve op til det.

Derfor vil det være sørgeligt, hvis man fastholder det ubetingede frivillighedskrav, som vil gøre det nødvendigt for regeringen at meddele FN, at vi ikke ser os i stand til at løse denne opgave. Det er konsekvensen. Det vil forsvarsministeren nærmere kunne gøre rede for om lidt.

Det vil være særlig betænkeligt, fordi det sker i en tid, hvor der er udsigt til ganske mange nye og alvorlige konflikter også på det europæiske kontinent, konflikter, hvor vi har en fælles interesse i, at det er i verdenssamfundet, det er i FN i samarbejde med – som det blev sagt af SF's ordfører – regionale organisationer, at konflikterne løses. For hvad er alternativet? Alternativet er, at vi tager nogle skridt tilbage i historien, tilbage til den tid, hvor det var de store lande, der løste den type konflikter hen over hovedet på os små og ikke altid gjorde det på en måde, som sikrede fred og stabilitet.

Det er derfor, vi gennem årene har talt så stærkt for at give FN mulighed for at løse den opgave. Det er derfor, vi har ikke bare en særlig forpligtelse, men også en særlig interesse i at sikre, at FN kan løse de opgaver. Beslutningen om dansk deltagelse i denne skelsættende nye, vigtige opgave for FN kan altså ses som en bekræftelse af Danmarks fortsatte aktive støtte til den rolle, FN skal spille i den slags konflikter.

Men så vil jeg sige – og ikke mindst til den sidste taler, der havde ordet, hr. Kørke Christensen fra Sønderjylland – at dansk deltagelse altså også kræver en erkendelse af, at forsvaret af Danmark ikke stopper ved Kruså. Krigen på Balkan er ikke for os nogen fjern krig, og det har for øvrigt aldrig været sådan, at dansk forsvar ene og alene gik ud på at sikre dansk territorium. Hvis det var tilfældet, havde vi været medlem af NATO under falske forudsætninger i over 40 år. Nej, det går også ud på at sikre nogle værdier, nogle idealer, en samfundsform, en frihed, som vi deler med andre. Det er derfor, man ikke kan sige, at forsvaret af Danmark stopper ved Kruså.